

'Αλφρέδος και Παύλος Μυσσέ

Ο 'Αλφρέδος ντέ Μυσσέ γεννήθηκε στο Παρίσι στις 10 Δεκεμβρίου του 1810, στην οδόν Νουαγιέ 33. Ο πατέρας του, ο κ. Μυσσέ - Πατέ, πολύ μορφωμένος άνθρωπος, έγραφε κι' αυτός στη νεότητά του και διάβαζε όλη τη ρομαντική φιλολογία της εποχής του. Η μητέρα του κόρη του περίφημου δικηγόρου και αργότερα δικαστού Γκυγιώ - Ντεσερμιλιέ, ήταν μία εξαιρετική γυναίκα, με πολύ καλή άνατροφή και με εύγενικά αισθήματα.

Πολύ μικρός ακόμα ο 'Αλφρέδος άκολουθήσε σπουδές στο Λύκειο του 'Ερρίκου 14ου, όπου έδειξε μία πρώτης τάξεως επίδοση στα μαθήματα. Με τον άδελφό του, τον Παύλο Μυσσέ, όταν τό καλοκαίρι έγύριζε σπίτι του, έπεφτε με τή μούτρα στην άνάγνωση όλων των ιπποτικών μυθιστορημάτων της εποχής του. Έκείνη την έποχή έφιλοξενούντο από τό θελο τους στον πύργο του Κονιέρ. «Εως τή τελευταία χρόνια της ζωής του ο Γάλλος ποιητής, διέτηρε στή μνήμη του την άλησιμόνητη έκεινή έποχή. <Ήτανε μία ύπεροχη ενχαρίστωση για μής, έγραφε αργότερα, ν' άκούμε τον πατέρα ή τό θελο μας νά μής συνεχίση την άνάγνωση ενός μυθιστορήματος, ένώ έγω και ο άδελφός μου, καθισμένοι κοντά στο τζάκι περιμέναμε την ώρα που θά έστρωναν τό τραπέζι και θά σεβριζαν τό δέπνο.>

Όταν ο Μυσσέ τελείωσε τις σπουδές του Λυκείου προσάφησε ύπακούοντας στην θέληση της μητέρας του, ν' άκολουθήση τή σπουδή των Νομικών ή της 'Ιατρικής, γιά ν' άποκτήση κι' αυτός ένα επάγγελμα. Και στις δυό δίωες αυτές έπιστήμες στις όποιες έγραφέτης διαδοχικώς δέν έδειξε καμιά κλίση.

<Αντί νά πηγαίνη στο Πανεπιστήμιο, έγραφε σ' άπομνημονεύματά του ο φίλος του Παύλος Φουσσέ, τον έβλεπε κανείς νά κίνη βόλετες γύρω από τή βουλεβάρτα και νά περνά ώρες όλόκληρες χαζεύοντας στις βιτρίνες των καταστημάτων.>

Λίγο αργότερα, όταν ο Μυσσέ έγινε 24 ετών, ο ίδιος φίλος του Φουσσέ, ύπακούοντας στις επανειλημμένες του παρακλήσεις άναγκάστηκε νά τον παρουσιάσει στον Βίκτωρα Ουγκώ, ο όποιος την έποχή εκείνη ήταν γνωστός σ' όλη τή Γαλλία.

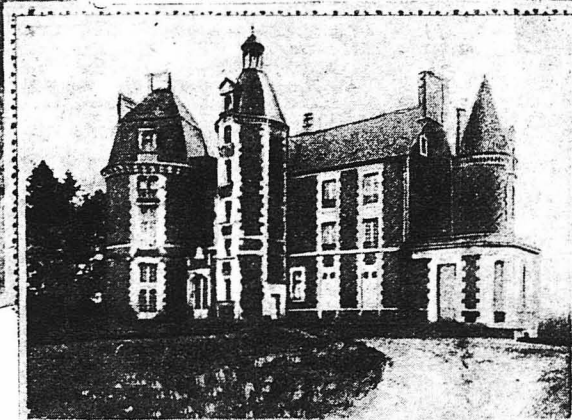
Έτσι ο Μυσσέ, σχετισθείς και με άλλους γνωστούς λογίους της εποχής του, έγινε τακτικό μέλος της περίφημης τότε συντροφιάς των ρωμαντικών, οι όποιοι είχαν ιδρύσει στο Παρίσι τή γνωστή ομώνυμη σχολή.

Ο Μυσσέ στά 1828 σέ ηλικία 18 ετών, άρχισε νά γράφη τή πρώτα του τραγωδία, τή όποια φαινόντουσαν επηρεασμένα από την ποίηση του Σενιέ και του Ουγκώ, τους όποιους έθαύμαζε περισσότερο. Για τή τραγωδία αυτή, τή όποια δέν είδαν ποτέ τό φώς αλλά κυκλοφορούσαν σέ χειρόγραφα μεταξύ των φίλων του, ο Μυσσέ όταν πιά έγινε γνωστός, μιλούσε με μεγάλη περιφρόνηση.

Στά 1835, ο Μυσσέ έξακολουθούσε νά ζή μία ζωή άστατη και πολυέσθη, συχνάζοντας στα καλύτερα σαλόνια και κάνοντας συντροφιά με τις πιο γνωστές κυρίες του Παρισιού.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

'Ο πύργος του θείου του Μυσσέ, όπου κατοικούσε ο ποιητής τή πρώτα του χρόνια.

Ο τρυφερός Γάλλος ποιητής. Τά πρώτα του χρόνια. Η άστατη και σπάταλη ζωή του και ή διαφρονια με τήν πατέρα του. Τά πρώτα του τραγούδια.

Η έπιτυχία τους. Πώς γνωρίστηκε με τή Γεωργία Σάνδη. Ο έρωσ του και τό ταξείδι τους στην 'Ιταλία. Ζωή όργιων και διασκεδάσεων. Η έπιστροφή του στο Παρίσι. Ο χωρισμός του με τήν Σάνδη και ή άπελπισία του κ. τ. λ. κ. τ. λ.

δημοσίευσε με τήν βοήθεια ενός φίλου του, τή πρώτη του ποιητική συλλογή.

Εύθως μετά την έκδοση του βιβλίου αυτού ο Μυσσέ έγινε γνωστός σ' όλο τό Παρίσι. Ήταν τόσο βαθεία ή έντύπωσις που έκαναν τή τραγωδία αυτά στους καλλιτεχνικούς κύκλους, ώστε όλα τή γνωστά σαλόνια της εποχής εκείνης μιλούσαν για τόνόμα του, ζητούσαν νά τον γνωρίσουν ή ώραιότερες κυρίες, ή εφημερίδες του άφιέρωναν όλόκληρες στήλες έπαινων.

Η μεγάλη αυτή έπιτυχία ένεθάρρυνε τον Μυσσέ και τον παρόκινσε νά εκδώση λίγο αργότερα και δεύτερη ποιητική συλλογή, στην όποια περιείχοντο τή δυό θαυμάσια έκεινα τραγούδια: <Η Ναμπλυνά> και <Τά χείλη και τό κύπελλο> και τή όποια, πολύ γρήγορα άρχισαν ν' απαγγέλλονται σ' όλα τή φιλολογικά κέντρα των ρωμαντικών.

Έτσι ο Μυσσέ, γνωστός πιά και ένδοξος θεωρούμενος από όλους ως ένας από τους πιο τρυφερούς ποιητές της ρωμαντικής σχολής, έξακολούθησε νά ζή την ίδια κοσμική και άστατη ζωή του, ως τή τέλη του 1833.

Τήν έποχή αυτή άρχίζει και τό πρώτο έρωτικό ειδύλλιο του Μυσσέ με τήν Γεωργία Σάνδη.

Ο γάλλος ποιητής με τήν περίφημη αυτή γυναίκα, γνωρίστηκαν έντελώς τυχαία, σέ μία έσπερίδα που δινότανε στο σαλόνι του Νοδιέ. Εύθως από την πρώτη συνάντηση τή μεγάλα και παράξενα μαύρα μάτια της γαλλίδος μυθιστοριογράφου, γεννήσανε στην τρυφερή ψυχή του γάλλου ποιητού, ένα φλογερό και παράφορο έρωτα. Η Σάνδη, άν και τήν έποχή εκείνη ήταν πολύ μεγαλύτερη του στην ηλικία δέν άργησε ν' ανταποκριθίη στο αίσθημα του Μυσσέ. Έτσι τρελλά έρωτευμένοι κι' οι δυό, άφου μένανε λίγο καιρό στο Παρίσι, άναχωρήσανε ύστερα για τήν 'Ιταλία, όπου ζήσανε τις πιο εύτυχιμένες ημέρες της ζωής τους.

Η ζωή όμως αυτή δέν μπόρεσε νά διαρκέση επί πολύ. Ο Μυσσέ, κατά-

'Ο θετός του Μυσσέ

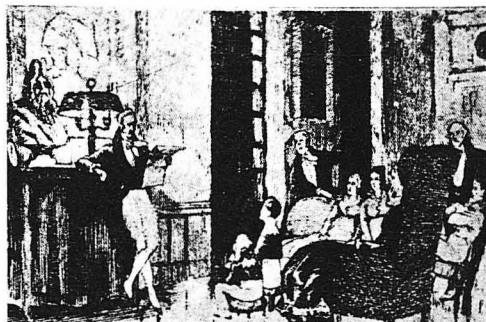
Ο πατέρας του συχνά του υπέδεικνε ότι θά έπρεπε νά διορθωθεί, ν' αλλάξη τό δρόμο που είχε πάρει και τον συνβούλευσε μάλιστα νά δεχθίη μία καλή δημοσί-

θέση, στην όποια, είχαν τή μέσα αυτός και ο θεός του, νά τον διορίσουν. Για τόν Μυσσέ όμως, στον όποιο άρεσαν ύπεροβολικά ή συντροφιάς, τή γλέντια και ή έλευθερη και ξενοιαστη ζωή, τίποτε δέν μπορούσε νά εινε πιο άντιπαθητικό, από τή μονότονη και πιστική δουλειά του δημοσίου υπαλλήλου.

— Δέν εινε δυνατό, έλεγε στο πατέρα του, νά δεχθώ τή θέση που μου προτείνετε.

Δέν μπορώ νά εργαθώ ως δημοσίος υπάλληλος. Όσο για τή ζωή μου, μπορείτε νά ελσθε ήσυχος. Θά βρω μόνος μου τή μέσα νά ζήσω.

Και άμέσως ο Μυσσέ, για νά δείξη στους γονείς του ότι δέν εινε ένας άεργος και έλαφρός γλεντζές που ζή χωρίς καμιά άποσκόληση και χωρίς κανένα σκοπό στον κόσμο,

'Ο Μυσσέ άπαγγέλλων στίχους του σέ μία συναστροφή.

== ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ==

Ένας μπάτσος

Μία περιεγοτάτη δίκη πρόκειται να γίνη αυτές τις ημέρες εις την Νορβηγίαν. Η Ρεγγίνα Γιάλμαρ, ή όποία πέθανε πρό έξαμήνου άφησε διαθήκην, διά της όποίας άποκληρώνει τόν άνδρα της γιατί κάποτε, κατά την διάρκειαν της τεσσαρακονταετούς των ζωής, της είχε δώσει ένα μπάτσο ! Έκτός της άφορητής αυτής ή άποθανούσα, ή όποία σημειωτέον άφίνει πολύ μεγάλην περιουσίαν, δηλώνει εις την διαθήκην της, ότι δεν έχει κανένα άλλο παράπονο κατά του άνδρός της.

Τώρα ό άντρας της κ. Γιάλμαρ προσέβαλε τό κύρος της διαθήκης ισχυριζόμενος, ότι ένα λάπτιμα εις διάστημα 40 ετών δεν μπορεί να θεωρηθή σοβαρόν συζυγικόν παράπτωμα έφόσον δέ ή γυναίκα του όμολογεί διά της διαθήκης της, ότι άλλην άφορμή δεν είχε έναγκιον του, πρέπει να θεωρηθή ως ιδανικός σύζυγος. Έπί τή βάσει των ισχυρισμών αυτών ζητεί από τό Δικαστήριον να κηρυχθή άκυρος ή διαθήκη ως συνταχθείσα υπό τό κράτος διανοητικής διαταράξεως και να άναγνωρισθή αυτός ως νόμιμος κληρονόμος του ήμισους της περιουσίας.

Η άπόφασις του δικαστηρίου άναμένεται με πολλήν άνυπομονησίαν.

***

Πού φθάνει ή γυναικεία φιλαρέσκεια

Στό Νανού της Γαλλίας συνελήφθη τόν περασμένο μήνα μία κόρη 18 ετών διότι λίγο έξω από την πόλι έβαλε μεγάλες πέτρες επάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές, με τό σκοπό να έκτροχιάσει τό τραίνο πού θα περνούσε σε λίγο άπ' εκεί. Εύτυχώς ό μηχανοδηγός άντελήφθη τό πράγμα και προσέλαβεν τόν κίνδυνον.

Η κόρη συνελήφθη ενώ έτρεχε διά να άποφύγη την άστυνομία. Άνακρινομένη εις τό Δικαστήριον όμολόγησε, ότι αυτή έβαλε τις πέτρες για να έκτροχιασθή τό τραίνο και να πάρη τά πλούσια φορέματα και τά χρυσαφικά των γυναικών πού θα έφονεύοντο κατά την έκτροχίασιν.

Η νεαρά φιλαρέσκος άπεστάλη εις τάς φυλακάς. Τό περιστατικόν αυτό έκαμε πολύ μεγάλη έντύπωσιν, γιατί ά οδεικνύει μέχρι ποίου σημείου μπορεί να φθάσει σε μία σημερινή γυναίκα τό πάθος της πολυτελείας και της έπιδειξως. Η συλληφθείσα θεωρείται φυσικά άνισόρροπος.

κοπος από τά συνεχή όργια και τά άδιάκοπα ξενύχτια, έπεσε ένα άπόγευμα βαρύν άρρωστος από τυφοειδή πυρετό. Έκλήθη και τόν εξέτασε ό Ιατρός Λαζέλο, ό όποιος ύπήρξε άργότερα άντεραστής του Μυσσέ. Όταν ό ποιητής άνεάλυψε, ότι ή Σάνδη είχε συνδεθή έρωτικώς με τόν Λαζέλο, κατελήφθη υπό μανίας. Έτσι άρρωστος και συντετριμμένος ξαναγύρισε μόνος του στό Παρίσι, όπου ή μητέρα του έν τω μεταξύ είχε άρρωσθήσει κι' αυτή από την άνησυχία της και πέθανε λίγους μήνας άργότερα.

Από την έποχή αυτή ως τά τέλη του 1848, ό Μυσσέ έδημοσίευσε τά καλλίτερα έργα του. Ό μεγάλος έρωσ του για ή Σάνδη, του ένέπνευσε τά πιο τραγικά, τά πιο λυρικά τραγούδια και άρκετά ρομάντζα, στα όποία κατέκρινε την Σάνδη για την άπιστία της. Η Σάνδη άπάντησε σ' αυτά με σειράν έπίσης ρομάντζων.

Ό Μυσσέ, λίγους μήνες μετά τό θάνατο της μητέρας του ξαναρχισε την ίδια άσωτη και σπάταλη ζωή. Ότι κέρδιζε από τά έργα του τά έξωργε με τούς φίλους του. Για να ξεχνά την άπιστία της Σάνδης τό είχε ρίξει στό ποτό και στό ξενύχι. Νύχτες όλόκληρες τις περνούσε μέσα στις ταβέρνες του Παρισιού και στα πιο άπόκρητρα καπαγγία, από τά όποια τις περισσότερες φορές τόν έβγαζαν άναίσθητο άπ' τό μεθύσι.

Η ζωή αυτή πού κράτησε ως τά τέλη του 1848, όπότε ή ύγεια του άρχισε να κλονίζεται σοβαρά. Είχε καταντήσει πιά άλκοολικός και με τό πρώτο ποτήρι πού έβραζε στό στόμα του, μεθύσσε και έχανε τό λογικό του.

Νύχτες όλόκληρες, έγραφε ό φίλος του Φουσσέ, τόν έβλεπες να γυρίζει στους δρόμους όλομύναγος, τρικλιζοντας στό κάδo του βήμα και άπαγγέλοντας κανένα τραγούδι πού είχε γράψει εκείνες τις ημέρες.

Στά 1849, λίγα χρόνια πριν πεθάνει, μέσα σε μία νευροική κρίση πού τόν έπικρασε άποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει με δηλητήριο. Εύτυχώς, χάρις στη βοήθεια ενός φίλου του πού είχε πάει εκείνη την ημέρα να τόν ιδη, έσωθήκε.

Η ζωή του, από τά 1852 και ύστερα, είχε καταντήσει πιά γι' αυτόν άληθινό μαρτύριο.

— Γιατί να μη μ' αφήσετε να πεθάνω τότε πού ήθελα ! έλεγε συχνά στους φίλους του, ένοώντας την ημέρα της αυτοκτονίας του.

Οι τελευταίες ημέρες του ύπήρξαν πολύ τραγικές. Στάς 20 'Απριλίου του 1857 έπεσε στό κρεβάτι με μεγάλη πυρετό. Τό όνομα της Σάνδης, δεν έλλειψε ούτε μία στιγμή από τό στόμα του. Διαρκώς την καλούσε στα παραληρήματά του.

Οι λίγοι φίλοι του, παραστάθηκαν ως τις τελευταίες του στιγμές, τόν άκουσαν, λίγα λεπτά πριν ξεψυχήσει, να ψιθυρίζει τις έξης φράσεις :

— «Αφήστε με... Θά κοιμηθώ ! Έπί τέλους θά κοιμηθώ... και θα ξαναθω την γαλήνη μου...»

Τό άπόγευμα της 2ας Μαΐου του 1857, ό 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ, άφηνε την τελευταία του πνοή, σε ήλικία μόλις 47 ετών.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΟΥΣΑΝΑ Η ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΑ

Toυ J. Gay

«Ετοιμος ό στόλος είνε στό λιμάνι
να σαλπάρη τώρα και πανιά να κάνει,
κι' ερχεται ή Σουσάνα, ερχεται προφταίνει,
ο' ένα άπ' τ'α καρβία γογγύσα άνεβαίνει :
«Είνε με τό τούθρομ ό Μπίλλης π' άγαπώ ;
Μπίλλη, πούσαι, Μπίλλη ; έλα να σου πώ.»

Στ' άλμπουρο πού ό Μπίλλης έδενε σκοινί
και την έκουνούσε ή τρελλή Νοτιά,
άκουσεν εκείνη την γλυκειά φωνή,
όρχιζε στην κοιβέτα μία γοργή ματιά,
μ' αναμένα χέρια στό σκοινί γλυτοτή
και στην μαυρομμάτα βούρτζια, μπροστά.

«Ετσι, σάν άκούση ό κορδαλός
μέσ' από τά νέρη μία γνωστή λαλιά,
δένει τά φτερά του, πέφτει σάν τρελλός
και σε λίγο να τον, μέσα στην φωλιά,
Και ό καπετάνιος ζούλειγεν άκόμα
τά φιλιά πού πήραν κι' έδωκαν στό στόμα.

«Τι καϊμός μεγάλος ό καϊμός αυτός !
Τώρα αν μας χωρίζουν, θα γυρίσω πάλι
να σε ξανασφιζω στην θερμή μου άγκάλη,
θίνε ό Μπίλλης πάντα στην Σουσά πούσιός.
Στάσου να φιλήσω τό θερού σου δάκρυ
π' από των ματιών σου κύλλησε την άκρη.»

«Ας άλλάζουν οι καιροί, ως φυσουμανάνε !
Μπούσουλιας του Μπίλλη σου ή άγάπη θίνε,
να μου δείγη πού τραβώ και καλά να ξεύρω,
πούε ή Σουσάνα μου ναρθω να την εύρω,
να την πάγω σ'όν παπα, να μες κανή ταίρι
άσπρο γλάρο του γιαιού μ' άσπρο περιστέρι.»

«Θά σου πούν οι στεριανοί πός τρελλάνονται για σένα,
για να σε γελάσουνε θα σου πούν πολλά για μένα,
πός οι ναύτες, άπιστοι, όπου κι' αν βρεθόντε,
τρέχουν ν' αγαπήσουνε και ν' αγαπηθόντε.
Πιστεψέ το, άγάπη μου : Σ'ν θε νασαι εμπρός μου
και στην άλλην αν βρεθώ άκρια του κόσμου.»

«Απ' τις Χίνιτες σάν περιθώ, βλέπω στα διαμάντια.
μαυρομμάτα άγάπη μου τα γλυκά σου μάτια.
κι' ή μεγάλη Άφρικη δάχη να μου στείλη
μυρωδιές π' απόλαρα στα δικά σου χείλη,
στ' ώμορφό της φίλιου βλέπω τόν λαϊμό σου ;
ώ έτσι βλέπω, όπου βρεθώ, κάτι τι δικό σου.»

«Κι' αν με στείλουν στη φωτιά πού σφουρίζουν σφαίρες,
μη μου κλαίς, Σουσάνα μου, μη λυπάσαι τόσο !
Από τόν θεό πολλές έχω άκόμα μέρες,
Μου προλέγει κάτι τι πός θ'ε να γλυτώσω :
θα παραστρατήσουνε σφαίρες και κομμάτια
για να μη θακρούσουνε τά γλυκά σου μάτια.»

«Έξαφνα του ναύκληρου βρόντης ή φωνή.
Τά σκοινιά λυθήκανε, τά πανιά άπλωθήκανε
κι' ή Σουσάνα έπρεπε στην στεριά να βγη.
Με φιλιά και δάκρυα μαύρα χωριστήκανε,
κι' ή Σουσάνα, σείοντας τό λευκό μαντήλι
άπ' την βάρκα φώναξε «Έχε για !» σ'όν Μπίλλη.

(Από τό 'Αγγλικό)

Δ. Στάης

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εις καλήν τιμήν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ύλης και ελόκληρη βιβλιοθήκη. Έπίσης ζητούνται σώματα ή τεύχη φιλόλογ. γαλλ. περιοδικών και βιβλία. Άγοράζονται άκόμη έργα ζωγραφικής, άγιογραφία βυζαντινών και παλαιά κομψοτεχνήματα. Είσοποιήστε ή γράψατε στα γραφεία μας, Λέκκα 7.